

őket lövésre kapnom nem sikerült s csakhamar azután úgy el is tűntek, hogy többé minden utánuk való keresés hiábavalónak bizonyult.

Vörösfajú gébics (*Lanius senator*, L.).

CHERNEL ISTVÁN-tól.

Ujabban e gébicsfaj honi előfordulására vonatkozólag MOLNÁR LAJOS következőket közölte velem: «1892-ben a hidas-hollósi erdőben (Vas megye) a *Lanius senator* ♀ példányára akadtam, melynek fészket is — egy zápon maradt tojással és kikelt fiókákkal — sikerült megtalálnom s az öreget elejtenem. 1894. jun. 9-én ugyancsak a hidas-hollósi erdőben nevezett madárfaj ♂ példányát lőttem le. Mind a két példány bőre SCHLÜTER VILMOS-hoz Halléba került». Így tehát e gébicsfajnak hazánkban előforduló költését MOLNÁR LAJOS bizonyítá be először.

Néhány vonuló madárról, mely nálunk kitelel.

PFENNIGBERGER JÓZSEF-től.

A gróf FORGÁCH úr gondos madárvonulási megfigyeléseinek kidolgozását olvasván, látom, hogy a szakornithologusok a *vadgalambot* (*Columba oenas*) határozottan vonuló madárnak tartják. Legyen szabad tehát nekem erre a galambfajra vonatkozólag közölnöm, hogy én azt a télen át már többször láttam itt nálunk, de mindig csak olyan helyeken, a hol a megtöltött tengerigórék mellett magas, vén fák állottak; ily helyen nem egyes példányokat, hanem nagyobb csapatokat láttam. Havazó időjárás esetén ezt a galambot gyakrabban láttam, a mint a Keskenyerdőben, a görék mellett, éhezve a kanadai nyárfák ágain üldögélt.

A *mezei pacsirtára* vonatkozólag közölhetem, hogy f. é. január hó 7-én ebből a madárfajból egy csapatot az Albrecht-gáton láttam. A *búbospacsirtával* való összetévesztés lehetősége ki van zárva. Ekkor tájban már meglehetősen sok (körülbelül 9'') havunk volt; ezt én pontosan onnan tudom, mert január hó 4-én egy jókora vadkant nyomoztam és fekvő helyén el is ejtettem. A gát koronáját azonban, valamint a gát koro-

Aquila. III.

befommen. Bald darauf verschwanden sie gänzlich, so daß alles Suchen nach ihnen sich bald als erfolglos erwies.

Der rothköpfige Würger (*Lanius senator*, L.).

Von Steph. Chernel.

Neuerdings hat mir Herr Ludwig Molnár das heimliche Vorkommen dieser Würgerart betreffend folgendes mitgetheilt: «Im Jahre 1892 stieß ich im Hidas-Hollóser Walde (Comitat Vas) auf ♀ des *Lanius senator*, dessen Gelege es mir sammt einem faul gebliebenen Ei und den ausgefrohenen Jungen gelang in den Besitz zu bekommen und die Alte zu erlegen. Am 9. Juni 1894 erlegte ich ebenfalls im Hidas-Hollóser Walde das ♂ des genannten Vogels. Die Nälge beider Exemplare erhielt Wilhelm Schlüter in Halle.» Somit hätte das erste Brüten dieser Würgerart in unserem Lande Herr Ludwig Molnár nachgewiesen.

Über einige übertwinternde Zugvögel.

Von Jos. Pfennigberger.

Ich habe die Bearbeitung der sorgfältigen Zugvogelbeobachtungen des Herrn Grafen Forgách gelesen und ersehe daraus, daß die Fachornithologen die *Hohltaube* (*Columba oenas*) als ausgesprochenen Zugvogel betrachten. Nun erlaube ich mir bezüglich dieser Taubenart die Mittheilung zu machen, daß ich dieselbe schon öfter den Winter über hier lebend gesehen habe, jedoch nur an solchen Orten, wo hohe, alte Bäume in der Nähe gefüllter Kukuruz-Csardaken sich befinden, und zwar nicht in einzelnen Exemplaren, sondern in größeren Flügen. Bei schneeiger Witterung habe ich diese Taube öfter hungernd auf den Ästen von kanadischen Pappeln in der Nähe der Csardaken in Keskenyerdő gesehen.

Bezüglich der *Feldlerche* theile ich mit, daß ich am 7. Jänner d. J. einen Flug dieser Vögel am Albrechtsdamme antraf. Verwechslung mit der *Saubenlerche* ist ausgeschlossen. Im allgemeinen hatten wir damals schon ziemlich viel Schnee (circa 9''); ich weiß dies genau, weil ich am 4. Jänner einen guten Keiler auf der Fährte verfolgte und im Lager erlegte. Am Damme hatte aber der Wind die Krone und die nördliche Kronenkante